

Letokruhy, siločáry, vrstevnice – univerzita bude slavit

PAVEL KONEČNÝ

Celým příštím rokem se povinou oslavy 440 let trvání Univerzity Palackého v Olomouci. Připomínat je bude logotyp, v němž každý najde možná trochu jiný význam.

V době, kdy se narodil František Palacký, existovala v Olomouci univerzita už 225 let. Když Otec národa umíral, byla myšlenka univerzity uprostřed Moravy téměř mrtvá, pomyslný prapor držela jen teologická fakulta, která přežila rozhodnutí císaře Františka Josefa I. olomoucké vysoké učení zrušit.

„Datum vzniku univerzity v roce 1573 se skutečně málo připomíná. Přitom v té době by se univerzity ve střední Evropě daly spočítat na prstech jedné ruky,“ uvedl prorektor Ladislav Daniel. Rád dává k lepšímu historku ze zkoušení studentů historie na Univerzitě Karlově.

„Profesor Jakubec jim pokládá otázku, která univerzita je v českých zemích druhá nejstarší. A oni nevědí,“ usmívá se prorektor. I to je podle něj důvod k připomenutí 440 let od založení školy, tehdy jako jezuitské akademie.

„Když jsem se začal zabývat mezinárodními vztahy na univerzitě, tak jsem si uvědomil, že se ani tam nevyužívá stáří naší univerzity. Přitom všechny slavné univerzity, které mají nějakou minulost, tak ji připomínají. Například Oxford, Bologna, Sala-

manca, Paříž... My se k nim můžeme počítat,“ řekl Daniel.

Třikrát 22.

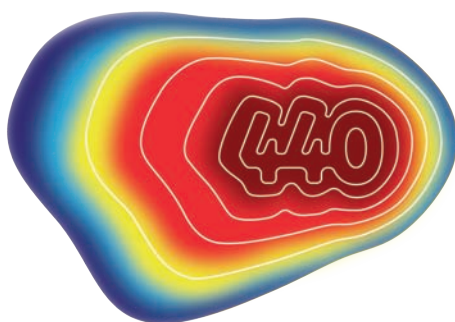
Podle profesora Daniela jsou důležité dvě data: 22. leden 1573, kdy papež Řehoř XIII. potvrdil donaci biskupa Viléma Prusinovského pro olomouckou kolej Tovaryšstva Ježíšova a světil ji do péče olomoucké kapituly, a 22. prosinec 1573, kdy císař Maxmilián II. udělil promoční práva nové jezuitské univerzitě v Olomouci. A náruč pro celoroční oslavy je otevřeno.

„Ve skutečnosti oslavy začnou až Akademickým týdnem v únoru, až tady budou zpátky studenti po zahájení letního semestru. Bez nich by to nemělo smysl,“ objasnil Daniel.

Navíc pro univerzitu je podstatné ještě jedno datum s dvaadvacítkou, 22. březen 1581. Tehdy císař Rudolf II. rozšířil promoční práva olomoucké univerzity i na studující jiných jezuitských akademií, jestliže v Olomouci vykonají rigorózní řízení. A zdůraznil, že zrovnoprávňuje olomoucké absolventy se všemi, kdo na kterýchkoliv univerzitách neboli generálních studiích Německa, Španělska, Itálie, Francie, Polska nebo kterýchkoliv národů byli promováni.

Úpadek 19. století

Olomouc byla v době založení univerzity nejdůležitějším a hlavním městem Moravy. Bylo to centrum po-

1573 – 2013
440. VÝROČÍ
UNIVERZITY
PALACKÉHO
V OLOMOUCI

litického života. „Na provoz univerzity tehdy přispívala i města v okolí, například Brno,“ připomněl Daniel.

Přerýv přišel v 19. století, když se František Josef I. rozhodl v roce 1860 univerzitu uzavřít a přenést do Brna, které nabývalo na významu od třicetileté války. Tehdy ze všech oborů zůstala v Olomouci jen teologie. V plné šíři byla univerzita obnovena až v roce 1946, ale další komplikace ji čekaly po převzetí moci komunisty v roce 1948. Právě proto emeritní rektor Josef Jařab přirovnal rok 1989 k třetímu založení univerzity.

Za „rozvinutého socialismu“ měla škola asi pět tisíc studentů a čtyři fakulty. Dnes má na osmi fakultách přes dvacet tisíc posluchačů. Oslavy 400 let od založení připadly na normalizační rok 1973, kdy stál v čele země Gustáv Husák a mocná KSČ.

Rozpuštěný Palacký

Duši oslav před čtyřiceti lety byl profesor Jaromír Dvořák, jenž nechal zhotovit sádrovou kopii Navrátilova pomníku Františka Palackého. „Kopie byla umístěna na nádvoří filozofické fakulty. Bohužel se však rozpršelo a Palacký se začal rozpouštět – byl tudíž zabalen do igelitové fólie, což se neobešlo bez neapných, ba vulgárních komentářů,“ vzpomněl pamětník profesor Jiří Fiala.

Hlavní program oslav se konal v květnu v pavilonu A Výstaviště Flora. „Za úděsného vedra, zvláště v pavilonu umocněného skleníkovým efektem. Takže početní otalárování akademičtí funkcionáři si oblékali taláry toliko na spodní prádlo. Když pak usedli na připravené stolice, taláry se jim rozevíraly k obecnému gaudiu přítomného akademického plebsu i veřejnosti,“ dodal Fiala.

Černý a Jařab tlumočníky

Na někdejší oslavy zavzpomínal i profesor Jiří Černý z katedry romanistiky. „Díky výročí se v Olomouci konal i mezinárodní speleologický kongres. A já jsem dělal tlumočníka významnému kubánskému speleologovi, kterým byl Antonio Núñez Jiménez. On byl asi taková kubánská politická trojka po Fidelu Castrovi a Che Guevarovi. Tady se o něm tvrdilo, že dělal aplikovanou speleologii – že ukrýval partyzány v jeskyních,“ usmál se Černý.

Tehdy přijel do Olomouce místo rektora lublinské univerzity profesor Falicki. Zakládal na Univerzitě Marie Curie-Sklodowské romanistickou katedru. Chtěl tady navázat kontakty.

„Když jsme se setkali a zjistil, že dělám španělskou lingvistiku, začal mě na rok tahat do Lublina, protože jim španělština chyběla. Já bych šel, protože po Pražském jaru se tady španělština v sedmdesátých letech zrušila jako jeden ze západních jazyků. Myslel jsem, že mě nepustí, když nejsem ve straně. Falicki tvrdil, že všechno zařídí, jen chtěl můj souhlas. Tak jsem řekl jo, protože tady to bylo hrozné v té době. Trvalo mu to dva roky. Nakonec mě vypustili. V Lublinu jsem zůstal pět let. Tady byla normalizace a všichni takoví zasmušilí, v Polsku byl jiný svět,“ zavzpomínal Černý.

Pokračování na straně 2

Kdybych...

Má nejoblíbenější báseň Jacquese Préverta začíná kondicionálem „kdybych“. Vzpomněl jsem si na ni, když jsem děkanovi lékařské fakulty řekl, že KDYBYCH byl znovu studentem, chtěl bych studovat na jeho fakultě. Ne kvůli medicíně, ale ten propletenec kantorů a studentů, ta bezprostřednost u rozsvícení vánočního stromu, to mě oslovilo. Takový středověk v postmoderním novověku. Vzpomněl jsem si na ni, protože KDYBYCH byl ministrem vnitra, nikdy bych nepřipustil takovou ostudu a nehnal cizince z Olomouce na kraj Přerova pro razítko. Vzpomněl jsem si na ni, protože KDYBYCH

měl říct, co mi to logo připomíná, řekl bych: achát...

Pavel Konečný
šéfredaktor

Advent mediků: Mikuláš, punč a rozsvěcení stromu

Neuvěřitelnou atmosféru mělo rozsvícení vánočního stromu v nových Teoretických ústavěch. Jako Mikuláš se na něm objevil děkan lékařské fakulty Milan Kolář, proděkanka Eliška Sovová byla za anděla. Pověstnou trojici doplnil v roli nezbedného čerta primář Dalibor Pastucha. K tomu davy studentů a punč.

„Lékařská fakulta by tímto počinem chtěla založit novou tradici. Něco podobného žádná jiná fakulta nemá,“ řekl Kolář.

Vánoční atmosféru nastolilo svými hlasy dívčí trio. „Byl to výborný nápad, skvělá příležitost, jak se na chvíli příjemně odreagovat,“ prohlásila Lucia Papajová z druhého ročníku. „Aspoň všichni viděli, že i medicíky dokážou být skvělé zpěvačky,“ dodala.

Následovalo excelentní předtančení páru Veronika Kolářová a Martin Broušek. „To jsou také naši studenti,“ poznamenal pyšně děkan. A s andělem, čertem a studenty se vydal k hromadnému rozsvícení svíček před ústavu.

Děkan je na roli Mikuláše zvyklý. „Dělám ho každoročně u nás na pracovišti,“ vysvětlil. Jak dodal, domů si ale Mikuláše vždycky najímali. „Syn by mě poznal, vždycky jsme si někoho pozvali.“

Proděkanka Sovová byla za anděla naposledy, když jí bylo deset. „Chodily jsme s kamarádkami po okolí tady v Olomouci a rozdávaly jsme dětem dárky. Jedna si přilepila vatu jako vousy na obličej kanagomem a pak jí to nešlo dolů,“ vzpomínala.

Pro studenty medicíny je ale vánoční období především dobou zkoušek. Nejnáročnější je pro pr-

váky. „Dvacet procent z nich se do druhého ročníku nedostane. Nejtěžší je pro ně anatomie a chemie,“ podotkl děkan. Na druhé straně, kdo

se podle něj dostane do druhého ročníku, má téměř jistotu, že medicínu dokončí. A pět adventních večírků před sebou. (caf)

Stovky studentů, dokonce i z jiných fakult, dorazily do nových Teoretických ústavů. Děkan převlečený za Mikuláše byl pro ně překvapením. „Ukázal svou zábavnou stránku,“ uvedla Jana Odnogová z druhého ročníku.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

PREZIDENTEM NEBUDE
Martin Fafejta nenabíral podpisy a neví, koho volit.

2

DEVADESÁT LET
Český komiks mapovali i členové katedry žurnalistiky.

5

PŘEŽILI PRVNÍCH DESET LET
Akademik sport centrum slaví první kulatiny.

7

Kampaň za třicet korun na prezidentskou kandidaturu nestačila

PAVEL KONEČNÝ

Martin Fafejta z katedry sociologie a andragogiky v létě ohlásil, že by chtěl být českým prezidentem. Jeho známí to měli za vtip, on ale s vážnou tváří uváděl jiný důvod: nemám koho volit. Tehdy ještě neměl na kontě ani jeden podpis, jen odhodlání.

Tak byl to hec, nebo jste to myslel doopravdy vážně?

Mělo to dvě roviny. Od začátku jsem věděl, že nemám šanci být zvolen, ostatně jako většina těch, co sehnali potřebných padesát tisíc podpisů. S tím jsem počítal už na začátku, že zvolen nebudu.

Takže nové uniformy pro hradní stráž jste si nemaloval?

Možná jsem si i něco namaloval, ale jen tak pro zábavu.

Jak by se dalo sehnat padesát tisíc podpisů?

Na začátku jsem si říkal, že by stálo za to se do toho pustit. Relativně brzy jsem dospěl k názoru, že to úsilí a časová stránka by byly náročné. Jít do toho naplno, zapojit do toho spoustu lidí s velmi nejistým výsledkem...

A co třeba senátoři?

Naděje byla před volbami. Ale podle toho, jak senátní doplňovací volby dopadly, bylo jasné, že není koho žádat.

A kolik podpisů máte?

Necelou tisícovku jsem sehnal. Celá kampaň mě stála asi třicet korun. V tomhle ohledu jsem byl celkem efektivní.

A to vy sám?

To se tak nějak samo. Mám spoustu známých a studentů. Moje archy byly ke stažení i na internetu. Někteří si prostě stáhli archy a posbírali pár podpisů.

Je vám líto, že to nevyšlo?

Sehnat těch padesát tisíc podpisů a dál aktivně působit, to byl ten můj počáteční nápad. Ale abych si vytvářel nějaký volební štáb, s tím, že vím, že z mnoha důvodů – pracovních, ro-

Martin Fafejta a Hrad. Ale ten olomoucký.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

dinných – do toho nemůžu jít naplno, tak se mi tahle možnost začala přičít. Ale nemůžu říct, že bych byl zklamán.

Vzpomenete si na přesný okamžik, kdy jste nad tím mávl rukou?

Někdy na přelomu září října mi došlo, že sehnat ty podpisy je náročné. Když jsem viděl kampaň Vladimíra Franze, jak mu to šlo ztuha. I když je nakonec sehnal. Stálo ho to ale peníze, které já jsem neměl. Člověk musí mít charisma nebo sponzory – a to vidím jako problematický. Ti sponzoři pak za to většinou něco chtějí.

A co, logo na záda?

No, že na ně budu myslet v určitých situacích...

Změní se podle vás úřad prezidenta po přímé volbě?

Záleží, kdo to bude. Havel i Klaus byli takové osobnosti, že i bez přímé volby tomu úřadu dali nějakou tvář. Specifickou. Domnívám se, že srovnatelný v tomhle ohledu je Miloš Zeman, ti ostatní kandidáti jsou typově jiní lidé. Prezident tentokrát ale nebude takov-

vá osobnost a bude miň zasahovat do reálného chodu politiky.

A jaký byste byl vy?

Já bych zasahoval spíš míň, respektoval bych tu exekutivu a legislativu. Klaus kritizoval Havla, že zasahuje do politiky, do té každodenní, a pak do ní zasahoval ještě víc. Já myslím, že to není správný, protože prezident nemá tu zodpovědnost.

Jak vám teď říkají kamarádi? Prezidente.

Z legrace, nebo se s tím ztotožnili? Myslím, že se s tím nikdo z nich nezotožnil. Mé okolí se ale změnilo. Reakce byly až na absolutní výjimky velmi pozitivní. Teď mi lidé říkají: a koho já budu volit, když ty tam nejseš?

Co bylo hlavním cílem, dostat se na Hrad nebo zviditelnit sebe, rodinu, univerzitu, Olomouc? Ne, to tam nebylo.

Koho budete volit?

Na to se mě ptá spousta lidí a nevěří mi, když jim říkám, že nevím.

Já vím, koho volit nebudu. Dokonce koketuji s myšlenkou, že bych šel až do druhého kola a tam volil až to menší zlo.

Počítáte tedy s tím, že ve druhém kole budou kandidáti vám nemilí? Minimálně jeden, takže budu volit toho protikandidáta. Myslím, že to mohu říct, skutečně si myslím, že Miloš Zeman by nebyl vhodný prezidentský kandidát. Je to člověk, který štěpí společnost podobně jako Václav Klaus. A i to jeho pozadí, že Šlouf je jeden z jeho nejbližších spolupracovníků, na to se dívám s obrovskou nedůvěrou.

Ale Zeman by dal podle vás tomu úřadu tvář.

Ale mně nemilou. Stejně jako to dělá Václav Klaus. A on tvrdí, že Zeman je jediný politik, proto ho podporuje. Já myslím, že to je přesně ten důvod, proč Zemana nevolit.

A za pět let, zkusíte to znovu?

Já jsem si spočítal, že to můžu zkusit ještě šestkrát, než budu senilní. Tak uvidíme.

PREZIDENT MODERÁTOR

Docent Tomáš Lebeda z katedry politologie by chtěl za prezidenta někoho, kdo bude respektovat své ústavní postavení. „Měl by vědět, co mu ústava dovolu- je, a v těchto mantinelech by měl mít ambici se pohybovat. Většina prezidentských kandidátů se ale předhání v tom, co oni umožní a zařídí. Ty předvolební sliby jsou absolutně neadekvátní,“ prohlásil Lebeda.

Jeho představa prezidenta je někdo, kdo bude reprezentan- tem České republiky v zahraničí. „Musí být symbolem, ke kterému se lidé mohou obracet. Musí být schopný překlenout stranické rozdíly, ale nemusí být nestran- ný nebo nadstranický, ale musí umět překlenout stranické půtky. Musí být spíše moderátorem po- litických konfliktů než tím, kdo je prohubuje, nebo dokonce vytvá- ří,“ popsal ideálního prezidenta Lebeda. Kdo to je? Neřekl.

Na filozofické fakultě se všichni „velcí“ kandidáti vystřídali. Kate- dra politologie se hájí tím, že zve politické lídry před každými vol- bami. „Až na výjimky jsme oslo- vili všechny. Kdo si dokázal sladit časový harmonogram s našimi možnostmi, tak dostal příleži- tost,“ konstatoval Lebeda. Za vý- jimky označil ty, kdo neměli šanci získat 50 tisíc podpisů. „Nezvali jsme ani pana Fafejtu,“ potvrdil Lebeda.

Jeho snahu o kandidaturu ne- chtěl nijak hodnotit. „Jsem ale rád, že mezi kandidáty je pan Franz, který je z akademického prostředí. Myslím, že to je důle- žité,“ řekl.

Většina východoevropských zemí zavedla přímou volbu pre- zidenta v devadesátých letech. Vzhledem k tomu, že v Česku jde o první přímé volby, není možné sestavit případný profil typické- ho prezidentského voliče. „Nepů- jde to ani po první prezidentské volbě , protože ta bude jiná, než následující. Do budoucna se ale bude proměňovat charakter kan- didátů i skupina voličů,“ pozna- menal Lebeda.

Čeští voliči budou mít 11. ledna na výběr z devíti kandidátů. (caf)

Letokruhy, siločáry, vrstevnice – univerzita bude slavit

Dokončení ze strany 1

V roce 1973 byl asistentem na filo- zofické fakultě i Josef Jařab. „Byl jsem tehdy soudruhem prorekto- rem Zezulou požádán, abych tlu- močil švédskému velvyslanci. Chtěl, abych soudruhu velvyslanci přeložil, že ho vítáme ze Švédské republiky. Tak mě zamrazilo. Párkrát jsem pol- kl a říkal si, jak změním republiku na království a soudruha na pána nebo excelenci? Pan velvyslanec na mě ale mrkl a říká: I understand, don't worry. Rozuměl zřejmě všemu, celé té konstelaci. Byla to taková ukázka tehdejší úrovně,“ popsal Jařab. „To, že je olomoucká univerzita druhá nejstarší, nám, i sobě, připo- mněl Václav Havel v květnu 1990 při čestném doktorátu. My jsme to po- tom připomínali každému zahranič- nímu hostu,“ uvedl emeritní rektor Josef Jařab. Po sametové revoluci se v letopoč- tu končícím trojkou nic závažného

nekonalo. V roce 1993 se uni- verzita chystala na jinou slávu, měla na to tři roky. „Spíše jsme se už připravovali na padesáté výročí obnovení univerzity, které připadlo na rok 1996,“ poznamenal emeritní rektor Jařab.

Magnetické pole nebo achát?

Oslavy 440 let bude pro- vázet celý příští rok logo, které vytvořil Pavel Coufalík. Vzniklo jako „vedlejší produkt“ při tvorbě plakátů pro přírodovědeckou fakultu propagujících vědu. Na těch se podílela dvacítka studentů z Ateliéru grafického designu a vizuální komunikace Vyso- ké školy uměleckoprůmyslové v Praze.

„Logo mělo záměrně být mnohovýznamové, aby doká-

zalo odrážet mnoho aspektů vzdělání metaforickým způ- sobem,“ vysvětlil prorektor Daniel. Univerzita si z dvou desítek návrhů vybrala právě Coufalíkovu pojetí.

„Schválně jsem se soustře- dil jen na kontury, na kružni- ce. Lze je aplikovat na hod- ně odvětví. Viděl jsem je jako magnetické pole, jako vrs- tevnice i jako teplotní mapu,“ prohlásil Coufalík. Student designu v magisterském stupni začínal původně na ar- chitektuře. „A to mě vytáhlo k designu a grafice. Bakalář- ský stupeň jsem absolvoval na Univerzitě Tomáše Bati ve Zlíně,“ prohlásil Jihomo-

ravan. Přestože v soutěži porazil všechny spolužáky, vysloužil si od nich spíše obdiv a gratulace než zá- vist. Podobně úspěš už třeba s vizuál- ním stylem pro festival ve Strážnici, na pražském Virtuálním bienále či v soutěži Fenomén kniha v katego- rii typografie.

„Může to být cokoliv. Vrstevni- ce hory vedoucí vzhůru k vrcholu poznání. Tepelné měření povrchu Země, přičemž červené centrum je umístěno na mapě evokující tvar re- publiky v Olomouci. Mohou to být letokruhy symbolizující narůstající historii, sopka a výbuch – jako náhlé poznání, vlny na vodě i achát, polo- drahokam jako vzácnost poznání,“ naznačil Daniel. Na úvahy má kaž- dý člen akademické obce jeden rok.

Bakalářská teze Viléma Zablatského rytíře z Tulešic (1679) – něco jako diplomová práce, titulní list se sv. Kateřinou Alexandrijskou – patron- kou vzdělání. Repro: ZEMSKÝ ARCHIV Opava, pobočka Olomouc

Šikanu cizinců řeší univerzita mikrobusey s tlumočníkem

MILADA HRONOVÁ

Každý neevropský student, vyučující nebo špičkový odborník, který přijede na Univerzitu Palackého, musí vykonat pouť do Přerova. Jen tam může získat potřebné povolení k pobytu. Český stát totiž nemůže pro úřad najít v krajském městě vhodnou budovu.

Bývalá cizinecká policie sídlila v každém okresním městě. Od transformace Policie České republiky, tedy od 1. ledna 2011, existuje pro celý Olomoucký kraj pouze jedno pracoviště oddělení pobytu cizinců odboru azylové a migrační politiky ministerstva vnitra, v okrajové části Přerova. „Kdo neprijede autem, musí se trmáčet z nádraží přes celé město až k výstavě. Je to pořádný kus cesty,“ popsal moravský Angličan Daniel Agnew.

„Měl jsem problém dostat se na místo. Bez doprovodu by pro mne bylo složité si povolení domluvit. Především proto, že nerozumím česky,“ řekl Ahmet Ubur, student lékařské fakulty. Na úřadě totiž neovládají ani cizí jazyky.

Bezcenný čas akademiků

Povolení k pobytu musí mít každý, kdo není občanem členského státu Evropské unie a chce se na univerzitu zdržet déle než tři měsíce. Cestu do Přerova, kde se jen obtížně domluví, musí studenti z Malajsie či Kanady absolvovat několikrát. „Nejprve se tam musí jet zaregistrovat, poté poskytnout biometrické údaje a teprve poté si cizinec přijede vyzvednout biometrický průkaz, který jej k pobytu opravňuje,“ popsala Yvona Vy-

Povolení k pobytu. Pro cizince těžce vydobytý průkaz.

Foto: PAVEL KONEČNÝ

hnánková z oddělení mezinárodních vztahů Univerzity Palackého. Stejná anabáze čeká i významné vědce a akademiky, kteří na univerzitě přednášejí.

„Zahraniční studenti vnímají tuto situaci negativně. Doprovázíme do Přerova například turecké nebo mimoevropské studenty. Můžu potvrdit, že je pro ně složité místo vůbec najít a ještě složitější se na místě domluvit. Často jim tlumočíme,“ uvedla za studentskou organizaci ESN Anna Dostálová.

Se studenty jezdí do Přerova i vyučující z katedry historie. „Nedávno tu byli Brazilci, teď posluchači z Indie.

Většinu z nich doprovázíme do Přerova za účelem vyřízení povolení k pobytu. Když odhlédnu od nelogičnosti kroku, znamená to pro pedagogy velkou časovou investici,“ řekl vedoucí katedry profesor Jaroslav Miller.

20 minut...

Mít sídlo úřadu pro cizince mimo krajské město je nevhodné i nelogické. Jenže v Olomouci není pro tento úřad ani jedná budova dost dobrá.

„Důvodem uzavření pracoviště v Olomouci byly zejména náklady, které vznikly s nutností pronájmu budovy v tomto místě,“ uvedla Kateřina Černá z odboru azylové a mi-

grační politiky Ministerstva vnitra České republiky.

Podle Černé se ministerstvo od počátku svého působení v Přerově snaží nalézt vhodné, důstojné a ekonomicky nenáročné prostory pro řešení pobytové agendy cizinců v Olomouci. „Bylo vytipováno několik objektů, které však nevyhovovaly tomuto účelu. Proto se v současné době nepředpokládá přemístění odboru na jiné místo ani vznik detašovaného pracoviště,“ shrnula Černá. Své vyjádření doplnila tím, že cesta z Olomouce do Přerova trvá dvacet minut.

Jde o zmeškané přednášky?

Rector Miroslav Mašláň se situaci není spokojen. „Prosbu o přemístění odboru azylové a migrační politiky zpět do Olomouce jsem posílal na ministerstvo již před časem. Odpověď byla zamítavá,“ řekl Mašláň.

Univerzita řeší situaci po svém, studenty z ciziny naloží do mikrobuse a odveze je tam i s tlumočníkem. Ministerstvo soudí, že univerzita vychází maximálně vstříc. „Oddělení objednává zahraniční studenty na hodinu, kterou si určí. Nemusí tak zameškat žádnou přednášku čekáním na úřadě,“ prohlásila za odbor azylové a migrační politiky Černá.

Podle statistik se na přerovském úřadě přihlásilo do konce letošního října k přechodnému pobytu 1163 cizinců za účelem studia. To je přibližně pětina všech lidí přihlášených na přerovském Regionálním oddělení pobytu cizinců Odboru azylové a migrační politiky Ministerstva vnitra.

Anketa

CO JE PRO VÁS NEJVĚTŠÍ SYMBOL VÁNOC?

Marie Maderová
3. ročník, PdF

Pro mne je symbolem Vánoc láska. Ale kdybych měla preferovat jednu z nabízených možností, vybrala bych asi stromeček. Zdobíme ho na Štědrý den s rodinou. Většinou máme smrč nebo borovici.

Jan Valnoha
5. ročník, FF

Volím punč. Je to takové olomoucké specifikum. V Praze se pije svařák, v Brně taktéž, v Olomouci punč. Letos jsem ho ale ještě moc nevypil, mám zkouškové období. Kapr se u nás doma nejí, dárky mi připadají povrchní a stromeček příliš obecný. Ale jinak hlavně rodina.

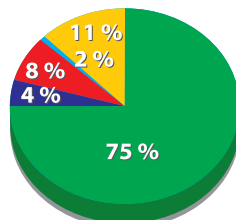
David Horák
1. ročník, FF

Stromeček. U nás se zdobí den před Štědrým dnem. A zdobí se živý stromek, stříbrný smrk, který tradičně pořízuje otec. A cukroví!

Jiří Uhlíř
1. ročník, FF

Pro mne je symbolem Vánoc zasněžená krajina. Mám rád, když je na Vánoce sněh. A z klasických symbolů bych vybral stromeček. Zdobí ho máma se sestrou už 22. prosince, protože 23. prosince se všechna pozornost soustředí na mne, mám totiž narozeniny. Většinou míváme živý stromeček. (map)

Co je vaším symbolem Vánoc?

- Kapr
- Stromeček
- Dárky
- Zkoušky
- Punč

Vyhrál stromeček

Anketa na vánoční téma si na webových stránkách Žurnálu Online vysloužila 199 kliknutí. A dopadla velmi podobně jako anketa na nádvoří Zbrojnice. Symbolem Vánoc je pro všechny především stromeček. Na to, že se u nás používá teprve 200 let, je to skvělý výsledek pro původně německý zvyk. Tehdy v roce 1812 jim poprvé provoněl zámek Jan Karel Liebich. V domácnostech se stromeček ujal až o třicet let později a první svíčky na něm Češi zapálili v neblahém roce 1860, kdy císař zrušil v Olomouci univerzitu.

Pro stromeček kliklo 150 čtenářů zpravodajského portálu univerzity. Že k adventu patří punč, si myslí jen 15 hlasujících a s učením a zkouškami má Vánoce spojeno 21 respondentů.

Nová anketa se týká Silvestra. Jsme prostě o krok napřed, jako by Vánoce už byly za námi. V tištěném Žurnálu ale její výsledek nenajdete, pouze na webu. Tištěný Žurnál v době zkouškového období nevychází. Všechny novinky proto hledejte na adrese www.zurnal.upol.cz nebo na Twitteru či facebookovém profilu Žurnálu.

Všem přejeme hezké svátky a úspěšné složení zkoušek. (caf)

Sallis: Centrum Olomouce je dobře stavěné – „walkable“

Profesor James F. Sallis v Café 87.

Foto: MARTIN VIŠŇA

Vztahem mezi prostředím, ve kterém žijeme, a pohybovou aktivitou se zabývala vědecká kavárna s profesorem Jamesem Sallisem z University of California v San Diegu.

Čerstvý držitel čestného doktorátu Univerzity Palackého se od začátku netajil sympatiemi k hanácké metropoli. Prezenci zahájil slovy – I love Olomouc – a následně město srovnával s urbanizovanou krajinou v Americe.

„Z hlediska pohybových aktivit je Olomouc dobře postavená. Lidé žijí blízko obchodů, škol nebo zaměstnání, takže z jednoho místa na druhé se dostanou pěšky. Ve Spojených státech vypadá ale spousta měst úplně jinak. Nejsou ‚walkable‘, uzpůsobené

chůzi, lidé musejí mezi obchodními a dalšími zónami přejíždět autem,“ řekl Sallis.

Připustil ale, že i Olomouc má své méně ‚walkable‘ lokality, například současnou satelitní výstavbu. „Vypadá spíše jako americké předměstí. A právě taková místa jsou předmětem zájmu kinantropologů na zdejší univerzitě,“ nastínil práci svých olomouckých kolegů.

Ke kávě pak demonstroval výsledky výzkumu z řady světových měst. Série vědeckých kaváren pod hlavičkou projektu Univerzita Palackého – centrum vědy pro všechny (PopUP) měla díky Sallisovi jedno prvenství, šlo o první posezení v cizím jazyce. (vim)

Přírodovědecká fakulta třídí! V projektu Čistá univerzita

Téměř osm desítek stanovišť s barevnými kontejnery a taškami mají nově k dispozici studenti, pedagogové i návštěvníci budovy olomoucké přírodovědecké fakulty na Envelopě.

„Barevných košů tady na fakultě využíváme a třídíme vše – baterie, plasty, sklo i papír. Doma barevné koše sice nemáme, ale třídíme taky. Papír například odvážíme do blízké základní školy, která sběr organizuje,“ uvedla studentka čtvrtého ročníku Materiálové chemie Barbora Chládková. Podobně je na tom její spolužačka Jana Doubravová. „Je skvělé, že koše jsou na každém patře, člověk může vyho-

dit vše, co potřebuje. Doma třídíme taky,“ doplnila.

Děkana Juraje Ševčíka těší, že se fakulta díky studentům a odborníkům do projektu zapojila. „Chceme se soustředit také na osvětu v oblasti třídění odpadů ve formě informačních plakátů, exkurzí či přednášek. Úspěšnost a funkčnost celého systému totiž není závislá jen na možnostech mít odpad kam třídít, ale zejména na ochotě zájemců správně odpad separovat,“ řekl Ševčík.

Třídít odpad v jedné z největších součástí Univerzity Palackého je možné díky projektu Čistá univerzita. Na většině míst budovy lze třídít

plast a papír, ve vestibulech a na vybraných katedrách také sklo. Na centrálním stanovišti v přízemí i nápoje

Foto: PAVEL KONEČNÝ

kartony. Na stejném místě je instalováno také speciální ekocentrum pro třídění drobných elektrozařízení, jako jsou staré mobily, počítačové myši

nebo klávesnice, staré baterie, zářivky či tonery.

Cílem pilotního projektu nazvaného Čistá univerzita je umožnit praktické třídění odpadů na veřejně přístupných místech Univerzity Palackého.

Aktivita zahrnují zejména rozmístění nádob, košů a informačních tabulí. V dalších letech se předpokládá rozšíření projektu o další místa. Celý projekt je financován z prostředků informační kampaně Jak se točí odpady, na které se podílí Olomoucký kraj s autorizovanou obalovou společností EKO-KOM a společností ASEKOL. (mav)

PRVNÍ KROK

Rubrika prvních zkušeností absolventů Univerzity Palackého s reálným životem.

ONDŘEJ MARTÍNEK

Přinutit Lucii, aby si udělala ve svém nabitém diáři čas na posezení u kávy, byl skoro nesplnitelný úkol. Patří totiž k těm lidem, kteří by namísto umřeli, kdyby neměli do čeho píchnout. I když v případě postavou drobné, ale duchem nezdolné Lucky je to s nadsázkou spíše o tom, „do koho píchnout“. Díky ní totiž přibyli v Olomouci a širokém okolí v posledních třech letech stovky nových dobrovolných dárců krve.

Daruj s...

Lucie a její tým stojí za tím, že krev chodí pravidelně darovat policisté, celníci, hasiči, studenti či pracovníci neziskových organizací. „Tým Pomáháme pomáhat jsme původně zakládali s tím, že půjde o jednorocní projekt. Nakonec jsme se ale v naší činnosti rozhodli pokračovat, protože se sešla skupina úžasných mladých lidí, kteří měli jediný cíl – pomáhat,“ říká Lucka schovaná za kopcem horkých malin.

Seznam činností převážně studentské organizace je téměř bez

„Intuice je nejlepší cesta k přežití,“ říká záchranářka, doktorandka a živnostnice Lucie Balarinová

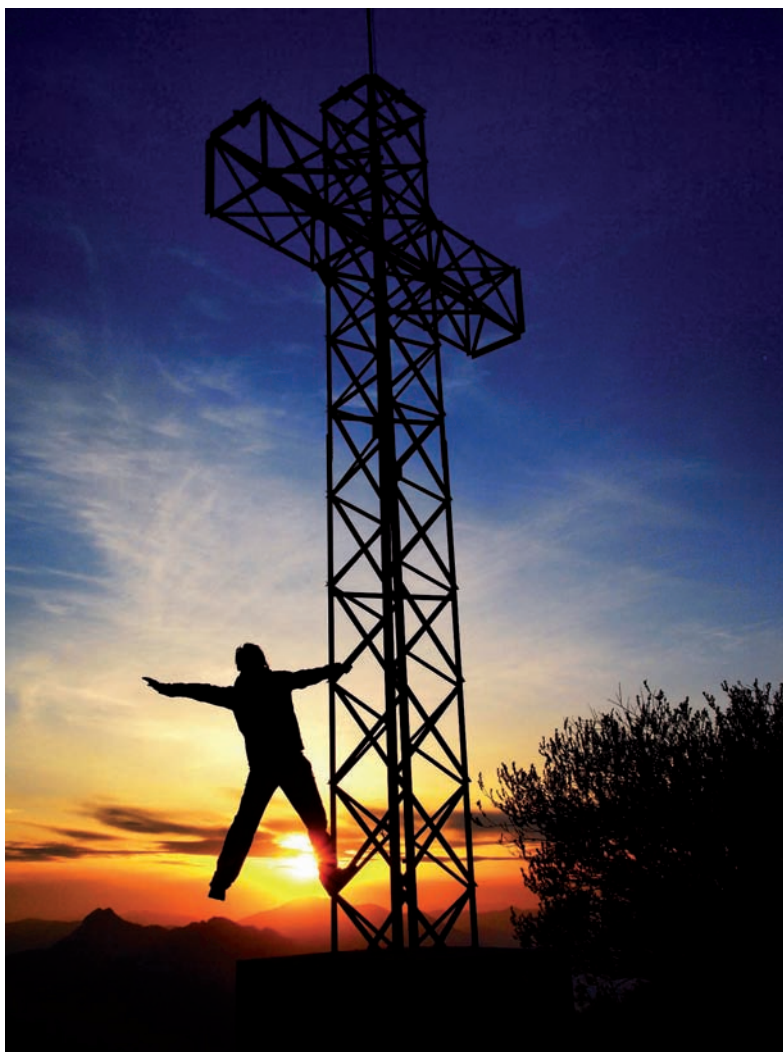
konce – školení první pomoci pro složky integrovaného záchranného sboru, propagace dárce krve, pomoc při živelných katastrofách, výuka laické první pomoci, zajišťování zdravotnického dozoru či šicí dílna v mírovské věznici. To vše pod patronátem dobrovolného záchranáře a poslance Romana Váni a pobočky Českého červeného kříže Olomouc-Řepčín.

„Ve třetím ročníku studia na pajdaku jsem si říkala, že i když je studium krásné a užitečné, tak mi něco chybí. A brzy jsem došla k tomu nutnému a důležitému poznání, že praxe. Naneštěstí praxe v oblasti učitelství zase tolik není, takže jsem se rozhodla pokračovat v tom, co jsem dělala už při střední škole, a to je dobrovolnictví v Českém červeném kříži. Dnes můžu říct, že dobrovolnictví je to, co mě asi doposud nejvíce ovlivnilo, formovalo a celkově mi změnilo život a pohled na něj. Kdybych se mu nevěnovala, tak určitě nejsem tam, kde jsem,“ přemýšlí Lucie.

Podle ní by se měl každý student věnovat tomu, co chce dělat, i mimo školu, namísto brigády někde v supermarketu za pokladnou. Něco, co mu usnadní cestu za jeho budoucí smysluplnou prací. „Já jsem díky tomu měla možnost nejen nechat se vést správným směrem, ale také potkat úžasně lidi,“ dodává mladá záchranářka.

Život s cejchem dobrovolníka

Magisterské studium na pedagogické fakultě ukončila Lucie před dvěma lety a rozhodovala se, co dál. „Měla jsem štěstí, že se u mě práce a škola vždy spíš prolínala, takže těch rozdílů po absolutoriu moc

Lucie Balarinová (1987). Pochází z Bohuslavic nedaleko Opavy, v níž vystudovala Střední zdravotnickou školu a poprvé také „přičichla“ k dobrovolnictví. V roce 2011 absolvovala s červeným diplomem obor Učitelství sociálně-zdravotních předmětů pro střední školy na pedagogické fakultě a nyní se druhým rokem věnuje studiu doktorského programu Ošetřovatelství na fakultě zdravotnických věd. Mimoto je již čtyři roky vedoucí týmu organizace Pomáháme pomáhat, laureátkou medaile za bezpečnost Olomouckého kraje, absolventkou kurzu přežití ministerstva obrany, začínající živnostnice i neúnavnou propagátorkou dárce krve.

Foto: 3x archiv Lucie Balarinové

nebylo. Určitě jsem z toho měla i strach, ale, jak říkám, vždy jsem měla štěstí na lidi a na věci, které se mi dějí. Možná je to tím, že dávám hlavně na intuici,“ říká.

Naráží tak na zkušenost ze svého prvního zasahování při povodních v roce 2009 a také na armádní kurz přežití, který letos absolvovala. Sedm dní ve vojenském újezdu, kdy člověk musí myslet jen na základ – jíst, spát, vylučovat a nepadnout do zajetí, prostě „jen“ přežít. Umění spoolehnot se především na sebe sama, a zároveň nezapřičinit smrt týmového kolegy, změnilo její pohled na mnoho věcí.

„Zjistíš, že intuice je nejlepší cesta k přežití a že co nemáš, to nepotřebuješ. Dojdeš k tomu, že máš hranice tam, kde o nich ani netušíš. A to platí

i v životě a v práci. Když se vyhecuješ, tak funguješ, jen musíš mít ten správný impuls a pár dobrých lidí kolem sebe,“ popisuje svou zkušenost Lucka.

Tak se stalo, že už druhým rokem pokračuje v doktorském studiu na fakultě zdravotnických věd. „Protože má diplomka byla praktická a dostala jsem šanci v takové práci pokračovat, rozhodla jsem se do toho jít. V rámci doktorátu je asi nejdůležitější najít si dobrého školitele a na tohle jsem měla opět štěstí. Kdyby se mě neujala docentka Ivanová, asi by mě to nenapadlo,“ shrnuje důvody svého rozhodnutí a dodává: „Školitel je pro mne významným partnerem a tím se snažím být i já pro něj.“

A jak se vůbec k dobrovolnictví dostala? Prvotním impulsem byly její

cesty autobusem na střední školu. „Uvědomila jsem si, že jsem ve třetím ročníku zdravky a ještě mě nenaučili laickou první pomoc. A představa, že by se třeba v autobuse něco stalo a všichni by věděli, že dělám zdravotnickou školu, a já bych musela vstát a říct, že nic neumím, byla hrozná. Prvním krokem tak bylo to, že jsem si udělala zdravotnický kurz první pomoci u Českého červeného kříže. Pak už to jelo samospádem,“ vzpomíná.

Dobrovolnictví, doktorát a navrch živnosták

Po škole se rozhodla Lucka zkusit mimo doktorát a dobrovolnictví i práci.

„Začala jsem dělat pro jednu neziskovku, ale vzápětí jsem zjistila, že prostě nemůžu dělat práci, která mě nebaví. Viděla jsem, že má energie jde vniveč, že se sice snažím a snažím, ale výsledkem je to, že se pak ty věci nerealizovaly nebo byly nekonceptní. Navíc jsem zjistila, že se užívám i tím, co mě baví. Když člověk dělá to, co ho baví, tak ty peníze přijdou. To je má zkušenost,“ motivuje Lucie stávající studenty.

Zkušenosti z dobrovolnictví ji tak dnes zčásti živí. Společně s kolegou nabízejí zážitkové kurzy první pomoci státním institucím a firmám.

„Představa toho, že bych seděla celý den někde v kanceláři, mě upřímně děsí. Ohehdy jsem viděla hezký průzkum osvětlující teorii KZP. Podle ní totiž 8 z 10 lidí chodí do práce

nerado nebo proto, že musí, a jen dva mají svou práci rádi. A z toho vychází teorie přístupu k práci známá jako KZP aneb Konečně zase pátek nebo kurva zase pondělí. A já podle KZP rozhodně žít nikdy nechci,“ uzavírá naše povídání Lucie za druhým kopcem horkých malin.

Promovali studenti, kteří nestihli diplomku nebo se vrátili ze zahraničí

Lékařská fakulta a fakulta zdravotnických věd postrčily v prosinci do světa nové absolventy. (Latinské promotio znamená postrčení.) Své studium zakončilo s mírným zpožděním 46 posluchačů.

Alina Antošová ze studijního oddělení lékařské fakulty objasnila zpoždění studiem v zahraničí. „Je tady ale i maminka s ročním dítětem,“ uvedla. Studenti složili státní závěrečné zkoušky až na podzim. Většinou sami požádali o odklad. „Třeba mají obavu, že jejich příprava nebyla dokonalá, a bojí se, že by to nemuseli zvládnout. Nebo to skutečně napoprvé nezvládnou,“ řekla vedoucí studijního oddělení fakulty

zdravotnických věd Alena Cholinská. Nejčastějším důvodem byl ale odklad obhajoby diplomové práce.

„Odevzdala jsem ji později. Vybrala jsem si poměrně těžké a abstraktní téma Představa pohybu a její vliv

na svalovou aktivitu. Nejtěžší bylo samotné měření,“ vysvětlila Kamila Polehlová. Na promoci si odskočila z práce, protože závěry diplomky už uplatňuje v praxi, v přerovské nemocnici.

3x foto: PAVEL KONEČNÝ

Z interny opavské nemocnice přijela na Hradisko také Pavla Šulíková. „Vždycky jsem chtěla být lékařkou, už od mateřské školy. A to se mi splnilo. Moc by mě mrzelo, kdybych tady dneska nemohla být,“ řekla čerstvá absolventka.

Fakulta zdravotnických věd vznikla v roce 2008 vyčleněním nelékařských oborů z lékařské fakulty. V současné době na ní studuje asi sedm stovek posluchačů. Hlavně posluchaček, kterých je devadesát procent. Muži zde studují nejčastěji fyzioterapii, management nebo radiologii.

Na olomouckou medicínu dochází i s doktorandou 2200 studentů. Slavnostní promoce fakulty se odehrává na Klášterním Hradisku nejen díky důstojnosti prostor bývalého kláštera, ale také proto, že zde ve vojenské nemocnici studenti šestého ročníku vykonávají praxi. (caf)

Čtyřlístek ho minul, přesto je odborníkem na komiks

PAVEL KONEČNÝ

Český komiks na tom nebyl nikdy tak dobře jako teď, tvrdí Martin Foret. A ví, o čem mluví. Podílel se na publikaci Signály z neznáma s podtitulem Český komiks 1922–2012, vydané ke stejnojmenné výstavě.

„Od roku 2000 se dá skutečně hovořit o generační vlně a publikačním prostoru, který tady nikdy nebyl. A je to první doba, kdy se český komiks rozvíjí svobodně, s jedinou zásadní limitou – komercí,“ řekl Foret. Žánrová pestrost nabízí dosud nevídanou paletu kreslených příběhů. Za ty první se dá s trochou nadsázky považovat i římský Trajánův sloup nebo tapisérie z Bayeux.

Na počátku byl kozel Bobeš

Výstava s knihou o českém komiksu začíná u Josefa Lady. V roce 1922 začaly vycházet jeho seriál Šprýmovné kousky Frantika Vovíška a kozla Bobeše. „Začaly se tam objevovat komiksové bubliny, vracející se hrdinové a ten seriál chvíli vydržel,“ vysvětlil Foret, proč je na počátku Lada. Jedním dechem ale doplnil, že on sám koncept výstavy ani knihy nepřipravoval. „Výstava a doprovodná publikace jsou kolektivním dílem,“ podotkl. Napsal dva texty z jedenácti. Za tři měsíce. Příprava výstavy ale zabrala tři roky, kniha vydaná v nakladatelství Arbor vitae celkem asi rok.

S Foretem na to byli čtyři. Kromě něj ještě Pavel Kořínek a Michal Jareš z Ústavu pro českou literaturu Akademie věd a Tomáš Prokůpek, rovněž z olomoucké katedry žurnalistiky.

Přítom právě v novinách ale Foretovi komiks chybí. „Jediný držák

Martin Foret. Teorii komiksu vede na katedře žurnalistiky jako výběrový seminář v letním semestru. Jinak učí teorii obrazu a vizuální studia. A filozofii. Kreslit neumí. Foto: PAVEL KONEČNÝ

je Zelený Raoul. Jinak jde o syndikovaný komiks, překladový strip, který je levný. U nás to zkoušel kdekdo, ale chybí ten přirozený prostor. Komiks je pořád na okraji. Spíše jej najdeme v uměleckých a intelektuálních časopisech, ale ne v mainstreamu. Koupit komiks vydávaný v osmi tisících denících je pořád levnější než zaplatit člověka, který to bude dělat jen pro český trh,“ prohlásil Foret.

Kreslí se do počítače a do šuplíku

V Česku je hodně dobrých výtvarníků, ale chybí scenáristé. Autoři dě-

lají projekty experimentálního nebo intimního charakteru do šuplíku. Přitom ale sbírají i mezinárodní ocenění. Chtějí se realizovat, ale chybí dělba práce, kdy jeden vymýšlí, druhý kreslí, třetí doplňuje písmenka. To u nás podle Foreta nefunguje.

Dnešní komiks, to jsou generátory stripů na webu. Většina výtvarníků už kreslí na tabletu, ne na papíře. „Kdyby dneska někdo poslal do novin komiks na papíře, tak se s ním nikdo nebaví,“ usmál se Foret.

V minulosti byl komiks především dětskou záležitostí. „Zadní strana Ábíčka a Čtyřlístek,“ usmívá

se pod vousy Martin Foret. Vývoj českého komiksu takřka absolutně minul rozvoj komiksu pro dospělé, který byl ve Francii, ve Spojených státech, v Japonsku od šedesátých let. U nás měl k tomu náběh jen Kája Saudek. Situaci pak zlomil časopis Kometa a následně v roce 1997 časopis Crew, což byla podle Foreta zábavná brutalita vymezující se vůči Čtyřlístku.

Maus a Foglar navždy

Na první komiks, který kdy četl, si nepamatuje. Malý Martin Foret hltal Rychlé šípy a časopis Větrník

po strýci. Čtyřlístek a jeho hrdinové jej minuli. Otec mu pak ze služebních cest vozil z Prahy Kometu. „Seriozně jsem se ke komiksu propočítal v roce 1997, kdy nakladatelství Torst vydalo komiks Arta Spiegelmana Maus, což byl silný příběh o holocaustu. Tehdy se ve mně ukotvilo, že komiks je univerzální,“ vzpomněl Foret. Nakonec o komiksu psal bakalářskou i diplomovou práci.

Do publikace Signály z neznáma napsal kapitolu o aktuální dekádě, o tom, jak vypadá český komiks právě teď. A kapitolu o klubových komiksech – té tradice od Rychlých šípů přes všechny různé variace včetně pionýrských. „Je zvláštní, že český komiks byl dlouho odkázán na prostor dětských časopisů, které přitom byly řízeny striktně ideologicky. A Foglarův muštr se používal i v době, kdy byl Foglar zakázán. Tak s tím vyrůstala každá generace. Někdo s Rychlými šípy, někdo s Modrou pětikou. Prostě existují desítky variujících seriálů,“ uvedl Foret.

A Rychlé šípy? To je pro něj lakmusový papírek. „Mohly se vydávat jen za politického uvolnění. V roce 1942, v roce 1948 nebo v roce 1970 byly zakázány. Od roku 1998 vychází neustále reedice souborného vydání.

Výstava v brněnském Domě umění představující devadesát let českého komiksu tam vydrží do začátku ledna. Pak se přesune do Prahy a pak do Východočeské galerie. Expozice čítá přes 300 výstavních originálů. „A přitom nejtěžší bylo sehnat originální obal zubní pasty Tutti Frutti,“ pousmál se Foret.

Zvítězili Lidé, kteří se snaží zachránit svět

Tricetiminutový dokumentární snímek Lidé, kteří se snaží zachránit svět získal Hlavní cenu v soutěži Jiné vize, jež tvořila součást Přehlídky animovaných filmů.

Do soutěže se přihlásilo 54 českých audiovizuálních děl. Kurátor Dušan Zahoranský, výtvarný umělec a vysokoškolský pedagog, vybral deset finálních „pohyblivých obrazů“, které se ucházely o Hlavní cenu, Cenu diváků a o Čestné uznání poroty. Tu tvořili Constant Dullaart, Peter Budinský a členové francouzské skupiny Metamkine – Christopher Auger a Xavier Quérel.

Hlavní cenu si nakonec odnesla Akile Nazli Kaya, studentka Cen-

tra audiovizuálních studií pražské FAMU. Porota na snímku ocenila čistý a experimentální přístup ke specifickým hodnotám filmu a animace.

Vítězný snímek představuje skupinový portrét turecké občanské iniciativy usilující o ochranu původních geneticky nemodifikovaných semen a rostlinných druhů. Nejdelší přihlášený videofilm je tak zdařilou poctou skupině tureckých nadšenců, kteří se zabývají ochranou původních lokálních rostlin a jejich semen.

„Porota na snímku vyzdvihla kombinaci různých použitých technik a stylů, tedy kombinaci dokumentu, po domácímu vytvořených, ale efektivních zvláštních efektů a do-

konce několika dlouhých dějových linií,“ doplnila mluvčí festivalu Pavlína Neumannová.

Čestné uznání poroty si odneslo dílo Osvícení se stopáží tři a půl minuty Vojtěcha Fröhliche, Ondřeje Mladého, Jana Šimánka a Vladimíra Turnera. Pojednává o současných problémech veřejného prostoru. Skupina umělců podnikla nelegální akci, když na frekventovaném pražském obchvatu přenastavila reflektory osvětlující velkoplošnou reklamu. Reinstalace nočního osvětlení billboardu využitého k nasvícení sochy je aktem o povznesení zapomenuté hodnoty a zároveň kritikou městských zastupitelů.

Cenu diváků letos získala Soňa Jelínková za svoji sugestivní vizi o stavu dnešního lidského druhu „homo mechanicus“ s názvem Sličná tvář. Neverbální úvaha o zmaru, pokusech a pochybnostech je postavena na suverénní obrazové stylizaci.

Letošní jedenáctá Přehlídka animovaného filmu přivítala 281 akreditovaných návštěvníků a 176 festivalových hostů. Dramaturgie festivalu nabídla program rozdělený do sedmi programových sekcí. Návštěvníci si vyslechli přednášky odborníků, autorské prezentace, měli možnost zhlédnout řadu audiovizuálních performancí, projekce filmů a filmových výběrů, stejně jako několik hudebních vystoupení. (caf)

Recenze

Skvěle improvizovaný Sherlock

Je možné vyřešit případ pomocí fixu a papíru během 30 vteřin? Ano. V Divadle Tramtarie na hře Poslední případ Sherlocka Holmese. Režie i hlavní role se zhostil Jiří Jelínek a doslova všechny vtáhl do děje.

Jiří Jelínek, jehož humor je známý milovníkům kreslené postavičky Fagi, v napul improvizovaném představení ostatní herce naprosto zastínil. Na vše „nečekané“ reagoval nejlépe. Nejčastěji vtipem, který, i když mnohdy nebyl vůbec vtipný, všechny rozesmál neotřelým podáním. Právě vtipy byly prostředkem zapojení publika do hry – diváci mohli navrhnout témata vtipů nebo házet zmačkaným papírem po vrahovi. A také mohli vybrat zakončení představení, zda skončí dobře pro muže, či pro ženy.

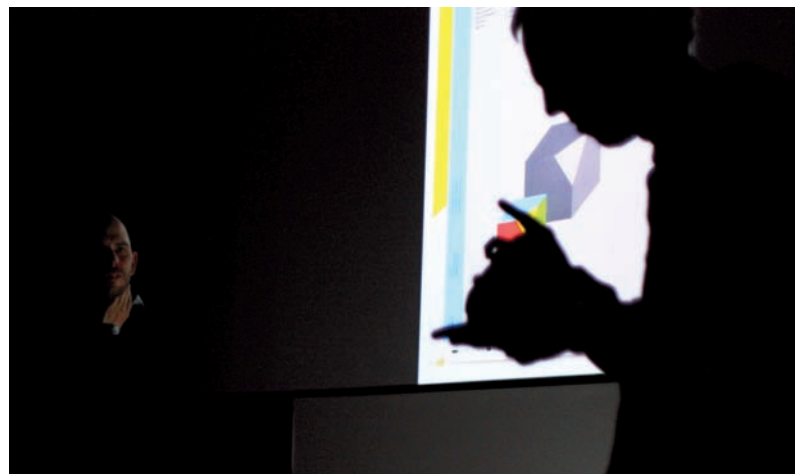
Divadlo Tramtarie si jako vždy vystačilo s velmi jednoduchými kulisami. Kreativita si nekladla meze – herci mohli do papírů řezat, trhat je, hystericky po nich skákat nebo je oblékat na sebe. Za tím stojí nápaditost Zů Vítkové, která měla scénu a kostýmy na starost.

Poslední případ Sherlocka Holmese se díky částečné improvizaci něčím novým, a oproti jiným představením Divadla Tramtarie méně „uřvaným“ představením. Už dlouho jsem se v divadle tak dobře nebavila.

Poslední představení v tomto roce se odehraje ve čtvrtek 20. prosince.

VELMI DOPORUČUJI
95 %

Denisa Knausová
studentka
České filologie a Divadelní vědy

Zakončení soutěže Jiné vize, která je součástí Přehlídky animovaného filmu. Foto: TEREZA DARMOVZALOVÁ

Dvanáct jídel na stole

Za exotikou nemusíme o Vánocích cestovat rovnou do tropických krajín. Po krátké cestě východním směrem se octnete v oblasti vykazující od českých krajín významné rozdíly – na Ukrajině. Kombinace pohanských a křesťanských zvyků se jeví jako pozoruhodná.

První z řady vánočních svátků, svátek svatého Mikuláše, připadá na Ukrajině na 19. prosince. Nechodí však v trojici s čertem a andělem, ale v noci naděluje dětem dárky. Na Ukrajině se věří, že je to „muž Boží“, jenž má právo odměnit nebo potrestat děti za jejich celoroční chování.

Právě Vánoční svátky přichází 7. ledna, protože pravoslavní se drží původního juliánského kalendáře – svátky jsou tak vůči nám posunuty o 13 dní. Jako i jinde ve světě, svátek narození Krista byl historicky spojen s pohanským svátkem slunovratu, na Ukrajině „Koljady“ nebo „Koročuna“.

Nejdůležitější moment připadá na předvečer svátku vánočního, tedy náš Štědrý večer. Každý detail výzdoby a hostiny hraje svou roli. Ústředním symbolem je svazek pšenice, tzv. „diduch“ neboli „raj“, s dřevěnou lžící za převážem snopu pocházející ještě z dob pohanských a stal se jedním ze symbolů Ukrajiny. Mezi symboly patří seno pod ubrusem, upomínající na místo narození Krista. Do rohů stůl se klade stroužek česneku „proti zlým silám“ a pod stůl se na slámu rozhazují ořechy a sladkosti pro děti. Na stole se objevuje kus plátna a svěcená svíčka na památku zemřelých. Vánoce jsou svátkem rodinným, kdy u jednoho stolu mají sedět živí i mrtví.

K večeri se usedá, až když se objeví první hvězda. Ukrajinci po celém světě rozsvěcují sváteční svíčku kolem 17. hodiny ukrajinského času a spojí se myšlenkami v krátké modlitbě.

Při večeri se podává dvanáct chodů, připomínajících dvanáct apoštolů. Jídlo je vesměs bezmasé a liší se v různých částech Ukrajiny, avšak nikde nechybí „kuť“ – vařená pšenice s medem, ořechy a mákem. Dalším z řady chodů je přirozeně boršč s „oušky“ (malé knedlíky plněné žampiony), „varenyky“ (z moučného těsta vyrobené plněné kapsy), „pyrohy“, „holubci“ (vařené rýže v zelené listu), koláče, zelí, ryby, houby vařené na mnoho způsobů, luštěniny, různé cereálie, koblihy a další pečivo. Hodování uzavírá vařené sladké ovoce. Je zvykem nechat přes noc na stole zapálenou svíčku a tři lžice „kuti“ pro zesnulé členy rodiny přicházející ten večer na návštěvu.

Nový rok se na Ukrajině neslaví výbuchy silvestrovských oslav, ale připadá až na 14. ledna. Následuje svátek Jordánu – den křtění vodou, připadající na 19. ledna, kdy se dříve stavěl ledový kříž barvený červenou řepou a zdobený borovicovými větvičkami. Vánoční období uzavírá svátek „Uvedení Páně do chrámu“, který spadá na 25. ledna. V tento den se světi v kostelech svíčky, které se dávají do rukou umírajícím.

Ukrajinské Vánoce jsou méně komerční a zachovávají si svůj duchovní rozměr. Pochopitelně nelze tvrdit, že se tradice v jejich komplexnosti dodržují všude a všemi. Bohatá symbolika a zvláštní snoubení prastarých zvyků pohanských a novějších křesťanských nabízí nejen materiál folkloristický, ale ukazuje na hlubší rozměr, zadupaný pod výzdobou nákupních center. Jistě by neškodilo se trochu inspirovat.

Mgr. Radana Merzová
katedra slavistiky

UZAVŘENÍ PRODEJNY ODBORNÉ LITERATURY

A SKRIPT VYDAVATELSTVÍ UP NA PŘELOMU ROKU 2012/2013

Z důvodů provedení fyzické inventury zásob k 31. 12. 2012 a čerpání řádné dovolené bude ve dnech 21. 12. 2012 – 6. 1. 2013 prodejna uzavřena.

Jazyková rozmanitost a komunikace

Od ledna 2012 probíhá na Katedře anglistiky a amerikanistiky ve spolupráci s Katedrou romanistiky a Katedrou germanistiky projekt Jazyková rozmanitost a komunikace, CZ.1.07/2.3.00/20.0061, pracovním názvem „JARKO“. Tento projekt je spolufinancován Evropským sociálním fondem a státním rozpočtem České republiky.

Kvalitní vědecký tým tvořený akademickými pracovníky Filozofické fakulty Univerzity Palackého v Olomouci pod vedením zkušeného zahraničního odborníka spolupracuje na poli zkoumání jazykové rozmanitosti a kontaktu mezi jazyky.

Užší provázanost jazykovědných sekcí zúčastněných kateder FF UP vede ke zkvalitňování výzkumu i vzdělávacích aktivit.

Činnost týmu ovlivňuje také odbornou část studijních programů jazykovědných oborů zúčastněných kateder FF UP, a to jak aplikací získaných poznatků a vytvořením nových odborných předmětů pro studenty bakalářských, magisterských i doktorských programů, tak zapojením studentů do výzkumných aktivit. Vědecká činnost studentů je také podpořena jejich vysíláním na zahraniční i domácí konference. Bližší informace o projektu naleznete na www.jarko.upol.cz.

V rámci projektu je pořádána obecně lingvistická konference **Olomouc Linguistics Colloquium (OLINCO)**, která proběhne **6.–8. června 2012**. Tématem je Language use and linguistic structure. Na konferenci zazní příspěvky týkající se jazykové struktury a zároveň odkazující k různým aspektům jazykového užití. Mezi hlavní přednášející patří **Liliane Haegeman, Geoffrey Leech a Joseph Emonds**. Své abstrakty mohou zájemci o účast posílat k posouzení do 20. ledna 2013. Detaily o konferenci jsou k dispozici na webových stránkách <http://olinco.upol.cz>.

25. prosince by měl 50 (Vzpomínka na Pavla Krchňáka)

Životní osudy jsou nevyzpytatelné, stejně jako délka života, která je nám na této zemi vyměřena. To platí i o RNDr. Pavlu Krchňákovi, Ph.D., který nás opustil ve věku nedožitých padesáti let dne 18. dubna 2012.

Prostějovský rodák Pavel Krchňák absolvoval Střední průmyslovou školu strojní v Olomouci a vystudoval Přírodovědeckou fakultu UP v oboru Fyzikální elektronika a optika. Svě

Alma mater zůstal pak po celý život věrný. Pracoval jako pedagog a výzkumný pracovník se zaměřením na elektronické přístroje, nejdříve na katedře optiky, poté na katedře experimentální fyziky a v posledních letech na katedře biofyziky. Zde jej také zastihla smrt.

S dr. P. Krchňákem jsem se seznámil před nějakými deseti lety, kdy jsem si v časopise Optika a jemná mechanika všiml článku o fotometru jeho vlastní konstrukce. Článek byl publikován v lednovém vydání v roce 2002 pod názvem: „Konstrukce aparatury pro monochromatické snímkování plošných objektů v procházejícím světle a její použití k analýze elektroforeogramů“.

Mně tehdy harašil v hlavě podobný problém konstrukce precizního skeneru pro proměřování rentgenových difrakčních snímků tvrdých a super tvrdých materiálů a tak jsem se za dr. Krchňákem vypravil. Jelikož rentgenografie není na Univerzitě Palackého preferovanou disciplínou, vyšlo toto téma po několika setkáních nakonec do ztracena. Ale zůstal zde zvyk vzájemné konzultace vstřícných problémů. Jedním z nich byla i diferenciace živé a mrtvé vody, tématu, které začalo už koncem devadesátých let nabývat na významu v souvislosti s alternativními metodami

léčby, protože se začalo ukazovat, že invazní alopatická medicína nedokáže vše léčit, natož vyléčit a že je třeba jemnějších přístupů k problému zdraví, tak jako jej propagovali léčitelé Jiří Janča na Moravě a v Čechách Pavel Váňa. Pavel Krchňák se snažil o řešení přes jemu vlastní elektrometodiku. Já si myslel, že je problém spíše mikromechanický, spočívající v texturaci a klastraci asymetrických molekul vody, které pak snadněji pronikají mikrocévy a mikropóry a odnášejí toxiny k vylučujícím orgánům. Problém zůstal zatím nedořešen. Je to škoda, protože dostatek kvalitní a zdravé pitné vody bude základním problémem pro přežití lidstva, zejména u přetechizované bílé populace.

Pavel nás opustil v rozkvětu tvůrčích sil v době, kdy na katedře biofyziky se spolupracovníky zkonstruoval a odzkoušel několik unikátních přístrojů, za což mu byl propůjčen titul doktora filozofie. Je škoda, že jej ke svému jménu připojoval tak krátce. Snad v jeho díle budou pokračovat další. Tělesné pozůstatky Pavla Krchňáka byly po zádušní mši uloženy do rodinné hrobky v Ohrožimi u Prostějova. Věnujte mu všichni, kdož jste ho znali pro jeho přátelský až kamarádský přístup ke kolegům i studentům občas tichou vzpomínkou!

Josef Vavřda, Martin Deutschl

ŽURNÁL Univerzity Palackého

Vychází každé druhé pondělí | Registrace: MK ČR E 12524, ISSN 1804-6754
Vydává Univerzita Palackého v Olomouci, Křížkovského 8, 771 47 Olomouc | IČ: 61989592
Předseda redakční rady: Michal Malacka | Vedoucí redakce: Pavel Konečný
Redakce: Telefon 585 631 155 | E-mail: redakce@upol.cz
Tisk: Tiskárna Budík Grafika, s. r. o. | Náklad 2 000 ks
VYTIŠTĚNO NA RECYKLOVANÉM PAPIRU

INVESTICE DO ROZVOJE VZDĚLÁVÁNÍ

Akademik sport centrum: Nechtěné dítě má deset let

VELENA MAZOCHOVÁ

Akademik sport centrum slaví deset let, přitom vzniklo jako „zbytečná“ organizace, která si na sebe musela vydělat. Někdejší katedra Akademik centrum na fakultě tělesné kultury byla převedena do celouniverzitní struktury. Z dotovaného pedagogického pracoviště se stala servisní organizace a z učitelů manažeri.

Proměna přišla s milénium, když se hledaly možné úspory a „zbytečná“ pracoviště. „Před deseti lety byla ale nejdůležitější otázka, jak přežít,“ vzpomíná vedoucí centra Jiří Vaculík.

Vedou jednorázové kurzy

Akademik sport centrum prokázalo svou životaschopnost. Studentům a zaměstnancům univerzity nabízí tři desítky různých sportovních aktivit a nabídku pravidelně aktualizuje.

Centrum využívá Sportovní halu UP, tělocvičny, plavecký areál, posilovnu a fitcentrum se saunou a soláriem.

Centrum nabízí sportovní aktivity od aerobiku po lukostřelbu a horolezectví. „Oblíbené jsou mezi studenty také jednorázové sportovní kurzy. Mezi nejatraktivnější patří lyžařské pobyt v Alpách, windsurfing, cyklistika či horolezectví,“ vyjmenoval Vaculík.

Velkou chloubou je univerzitní fotbalová liga, jejíž finále patří již tradičně do programu celouniverzitního Sportovního dne. V lize by podle Vaculíka fungoval i florbal nebo frisbee. Problém je ale s omezenými kapacitami. Chybí volný prostor, chybí čas. Do základního programu Akademik sport centra se každoročně hlásí až 1 400 studentů.

Studentky jsou na tanec

Současným tahákem je zumba. „Nabídka se opakuje každý rok, ale naše snaha je zařazovat sporty a aktivity,

Kmenový tým Akademik sport centra. Zleva: vedoucí Jiří Vaculík, organizační pracovnice Babeta Vaňková, manažerka Akademik fitness a garantka sportovních programů Lenka Grácová a Tomáš Valenta, vedoucí metodik a manažer sportovních programů. Na snímku chybí nemocná pátá opora kolektivu Hana Vyroubalová, vedoucí metodička a manažerka programů pro veřejnost.

Foto: VELENA MAZOCHOVÁ + 4x ilustrační foto ASC

o které je aktuální zájem. Často se i v průběhu jednoho semestru objevují nové sporty,“ vysvětlil Vaculík. Moderní pohybové či taneční aktivity podle něj preferují spíše studentky, které využívají nabídky power jógy či kalanetiky.

Léto dětí

V období zkoušek a o prázdninách nahradí studenty rodiny s dětmi. „Léto dětí je jedna z našich nejceněnějších aktivit, kterou nám jiná města závidí. Zájem rodičů o zapojení dětí

do našeho letního programu stále roste. V začátcích byla úspěchem stovka dětí za celé léto, teď jich míváme až dva tisíce,“ komentoval popularitu příměstských táborů Vaculík.

Do povědomí svých „zákazníků“ se ale centrum zapsalo i pořádáním lyžařské a snowboardové školy.

Snem je lehká hala

„Vzhledem k tomu, že nám hrozilo zrušení, prvního cíle jsme dosáhli – pracoviště se podařilo zachovat a stabilizovat jeho pozici,“ prohlásil

Vaculík. Dalším cílem je nyní vybudovat slušné zázemí a získat vlastní sportoviště.

„Chtěli bychom v prostorách loděnice vytvořit novou seminární místnost a dobudovat lukostřelnici. Mým snem je ale lehká montovaná hala, která by sloužila primárně studentům a univerzitní veřejnosti,“ plánuje Vaculík zatím pouze v představách.

Před těmi deseti lety to ale byla jen vize hozená na papír. „Teď je to hezký pocit být u toho, jak se naplňuje,“ uzavřel Vaculík.

Hradilek a Havlík!

Kanoista roku 2012 byl v prosinci vyhlášen v Olomouci. Potřetí za sebou zvítězil kajakář Vavřinec Hradilek, stříbrný medailista z londýnské olympiády.

Vavřinec Hradilek kanoistou roku. Foto: archiv SK UP

Do síně slávy byl uveden Miroslav Havlík, jenž před 50 lety založil pod hlavičkou SK UP oddíl kanoistiky a dodnes vychoval řadu reprezentantů a trenérů. Havlík také patří k zakladatelům vědeckého přístupu v kanoistice. Na organizaci vyhlášení výsledků ankety se výraznou měrou podílela katedra rekreologie. (vim)

Mikulášský přebor dostal letos čertovský název

Na 150 studentů se přihlásilo na tradiční mikulášské sportovní klání, které proběhlo v hale TJ Lokomotiva Olomouc. Z Čertovy tretry vzešli přeborníci Univerzity Palackého v halové atletice.

Soutěžilo se v běhu na 60 a 800 metrů, vrhu koulí, skoku do dálky a skoku vysokém, a to v mužské i ženské kategorii. K disciplínám se přihlásili vesměs studenti z fakulty tělesné kultury. Bodovali ovšem také atleti z dalších fakult, v kouli například zvítězil posluchač práv Michal Maier, bronz si v dále vyskočil medik František Jančík.

Ověněna dvěma medailami odcházela z haly Pavlína Tomanová. S výkonem 9,55 metru ovládla vrh koulí a v šedesátce skončila druhá.

„Takoví sportovci se rodí v Žamberku,“ komentovala s úsměvem svůj výkon. „Možná vrhám trochu jako chlap,“ přemýšlela pak o svém koulařském vítězství Pavlína, která ovšem není atletka. Pět let hraje volejbal, kouli na přeboru ale chtěla zkusit, prý kvůli zápočtu. „Na šedesátku jsem nechtěla, do té mě přemluvila kamarádka,“ dodala.

Stipendium za nejlepší výkon

Vítězové disciplín byli kromě medailů odměněni diplomem, věcnými cenami od sponzorů a také obálkou s peněžní částkou. Za třetí místo náležela umístěnému finanční odměna

100 korun, za druhé 300 korun a vítěz získal 500 korun.

Ve hře bylo ještě mimořádné stipendium děkana fakulty tělesné kultury 1500 korun pro nejlepší ženu a muže přeboru. O těch rozhodlo až přepočítání výkonů na body.

Vítězslav Prukner z katedry sportu, který na průběh her dohlížel, dával velké šance na zvláštní odměnu výškařům Dominice Vaňkové a Marku Navrátilovi. „Výška je bodově velmi dobře hodnocená,“ uvedl.

Navrátilův výkon 200 cm byl po přepočtu na body mezi muži opravdu nejlepší. V ženské kategorii stipendium získala sprinterka Lenka Plevová, která uběhla šedesátku za 8,61 sekundy.

Foto: MARTIN VIŠŇA

Tradice jinak

Klání se konalo již po jedenácté. „Dříve to byly Studentské atletické halové hry, pokračování se jmenovalo Přebor UP v halové atletice, zkráceně HUP, studenti ale letos přišli s méně stereotypním názvem Čertova tretra,“ objasnil Prukner. Soutěž pořádají posluchači jím vyučovaného předmětu Základy managementu.

„Už teď se těšíme na příští rok. Atmosféra přeboru byla výborná, zvlášť při skocích do výšky. Padaly skvělé výkony, soutěžilo se v duchu fair play a nikdo se nezranil. I punč na zahřátí byl výborný,“ zhodnotil přebor jeho letošní ředitel Petr Telecký. (vim)

VÝSLEDKY

60 m – ženy:

1. Plevová Lenka, FTK – 8,61 s
2. Tomanová Pavlína, FTK – 8,73 s
3. Pechová Veronika, FTK – 8,81 s

60 m – muži:

1. Unzeitig Ondřej, FTK – 7,34 s
2. Hrazdil Ondřej, FTK – 7,36 s
3. Stránský Lukáš, FTK – 7,43 s

800 m – muži:

1. Doležel Ondřej, FTK – 2:07,60 min
2. Pelíšek David, FTK – 2:09,43 min
3. Štěpánek Radek, FTK – 2:17,43 min

Vrh koulí – ženy:

1. Tomanová Pavlína, FTK – 9,55 m
2. Stodůlková Renáta, FTK – 8,47 m
3. Haasová Marie, FTK – 8,47 m

Vrh koulí – muži:

1. Maier Michal, PF – 13,56 m
2. Němec Ondřej, FTK – 10,89 m
3. Čech Ondřej, FTK – 9,58 m

Skok daleký – ženy:

1. Kurucová Klára, FTK – 4,41 m
2. Pechová Veronika, FTK – 4,32 m
3. Kyseláková Eva, FF – 4,23 m

Skok daleký – muži:

1. Cibulka Josef, FTK – 6,04 m
2. Čepera Jan, FTK – 5,97 m
3. Jančík František, LF – 5,44 m

Skok vysoký – ženy:

1. Vaňková Dominika, FTK – 150 cm
2. Minxová Petra, SŠ logistiky a chemie – 145 cm
3. Sládková Veronika, FTK – 135 cm

Skok vysoký – muži:

1. Navrátil Marek, FTK – 200 cm
2. Sucháček Ondřej, FTK – 181 cm
3. Trčka Jan, FTK – 175 cm

Stane se

■ pondělí 17. prosince (18:00)
Absolventský klavírní koncert Dany Rychlové, posluchačky šestého ročníku studia Hra na klavír, pod pedagogickým vedením dr. Ladislava Pulcherta. Vstup je volný. Koncert se odehraje v kapli Božího Těla.

■ středa 19. prosince (16:00)
Přednáškový večer Spolku lékařů v Olomouci se zaměří na **Nový zákon o zdravotních službách**. Uskuteční se v Teoretických ústavěch Lékařské fakulty UP.

■ sobota 5. ledna (7:15)
Odjezd na lyžařský výlet do Karlova pod Pradědem od neexistujícího letadla. Pořádá Akademik sport centrum, následně každou sobotu za 200 korun.

■ pátek 11. ledna (8:30–16:30)
Cílem kurzu **Metodologie a komunikace v kvantitativním výzkumu** je budování výzkumných kapacit v oblasti kvantitativního výzkumu. Závazné přihlášky organizátoři přijímají do 31. prosince 2012. Kurz je bezplatný a má omezenou kapacitu. Pořádá Fakulta tělesné kultury UP.

■ sobota 26. ledna (10:00–22:00)
Sportovní hala UP se promění v parket kvůli **Mistrovství České republiky ve standardních tancích**. Soutěže budou probíhat od rána. Nejprestižnější finálová kola kategorie Dospělých se budou konat od 18 hodin.

Tančit budou i účastníci televizního pořadu StarDance. Na mistrovství dorazí aktuálně 8. nejlepší pár světa Martin Dvořák a Zuzana Šilhánová. Část výtěžku ze vstupného bude věnována Sdružení Šance na podporu hematologicky a onkologických nemocných dětí. Mistrovství pořádá Klub sportovního tance QUICK Olomouc. (lsk)

„Spondeo ac polliceor“

Profesor James F. Sallis převzal 5. prosince čestný doktorát Univerzity Palackého. Na ocenění jej navrhla fakulta tělesné kultury. Titul doctor honoris causa je nejvyšší ocenění, jaké může univerzita udělit. „Je to pro mě úžasné. Celý ten obřad, medaile, taláry – prostě je to pro mě velmi zvláštní den. Beru to jako uznání naší společné práce a našeho společného výzkumu s Univerzitou Palackého,“ řekl po ceremoniálu Sallis, dr. h. c. Je 43. čestným doktorem Univerzity Palackého. (caf)

Foto: PAVEL KONEČNÝ

Olomouc jako punčový ráj

Ačkoliv se ohřáté víno rozšířilo v době adventu už do mnoha českých měst, Olomouc je pořád punčovým rájem číslo jedna. V množství stánků a chuťových variant. Punč je pro hanáckou metropoli doslova turistickou atrakcí, protože se na punč často ženou i lidé z opačného konce republiky. Co by lidem punče neznalým doporučili studenti, víme z univerzitního Facebooku.

„Výborný byl punč s ginem v anglickém stánku, už ho ale neprodávají,“ zalitovala Petra Škrbelová. Honza Gregar ji doplnil: „Anglický taky můžu doporučit, prodávali ho lidi s titulem Bc. z anglického jazyka. Stylové...“

Jana Fryzelková přidala hodnocení: 1. Olomoucká vinotéka byla letos pokročena punčem ze stánku Opery. Mož-

ná tím myslela stejný stánek jako Monika Weilová, která uvedla: „Naproti kavárně Opera je stánek Dobré místo pro život; koupí čehokoliv z tohoto stánku – i punče – přispějete na Středisko rané péče Olomouc. V nabídce je i borůvkový punč, je moc dobrý.“

Vyskytují se ale i doporučení moravského punče s pečeným selátkem, Hexenu, norimberského punče, ně-

kdy i s mandlemi, lesního s ovocem a Michaela Olbrichová považuje za nejlepší finský.

A Zdeňka Tábořská patří mezi ty, kdo si dávají letos pozor. „Punče miluju a výběr v Olomouci je nepřekonatelný. Ale vzhledem k metanolové atmosféře je letos oželím a kupuju jen svařák nebo teplou medovinu,“ napsala v komentáři. (mar, caf)

UNIVERSITAS PALASCAKIANA

Mediální obraz univerzity v odrazu zpětného zrcátka tiskového mluvčího Radka Palašáka

Vizualizaci v pořadí třetího olomouckého mrakodrapu si mohou zájemci prohlédnout na výstavě ve vstupní hale přírodovědecké fakulty. K vidění je také v olomouckých tramvajích a autobusech. Uvnitř budovy s dvadvaceti patry se plánují desítky luxusních bytů. (iDnes.cz, ihned.cz, Deník, Právo | 11. a 12. 12.) **V mém seznamu věcí, které Olomouci citelně chybějí, mrakodrap nefiguruje.** ■ Devatenáctiletý student filozofické fakulty Matěj Klíma zadržel v polovině září lupiče, který chtěl okrást obsluhu restaurace v centru Olomouce. Mladík, který byl v restauraci jako host, se lupiči-vyhlášenému recidivistovi postavil a držel jej v sevření až do příjezdu policie. „Necítím se jako hrdina a víc to nechci rozvádět,“ komentoval svůj čin. (Právo, Olomoucký deník, ČRo Olomouc | 6. a 8. 12.) **Fakultu, na níž studuje, Matěj vzorně reprezentoval svým stoickým klidem.**

■ „Další petici proti radnímu za KSČM podepsali i zaměstnanci a studenti olomoucké univerzity. Samozřejmě to někdo zase organizuje. Není těžké uhádnout kdo. To už není demokracie, ale okázalá cesta nátlaku, teroru a totality s fašizoidními prvky,“ zní jedna z reakcí na iniciativu Jaroslava Millera z katedry historie odmítající komunistu v čele krajského resortu školství. (Haló noviny | 6. 12.) **Není 400 podpisů na petici trochu málo?** ■ Studenti fakulty tělesné kultury nafotili „kníratý“ kalendář na motivy kabaretu. Výtěžek z jeho prodeje půjde na onkologii. Kalendář je do-

zvukem celosvětové listopadové akce Movember, kdy pánové nosí různé druhy knírků, aby vyjádřili svou podporu boji proti rakovině prostaty. Focení se zúčastnilo dvadvacet studentů a kalendář vyšel v nákladu čtyři sta kusů. (MF Dnes | 13. 12.) **Po nepřehledné sérii kalendářů se spoře oděnými sportovkyněmi nejrůznějších odvětví konečně kalendář, který „má koule“.** ■ Světlo světa spatřila polozapomenutá kniha olomouckých pověstí z 19. století. Dílo původně sepsané v němčině se letos po více než sto letech dočkalo vůbec prvního českého překladu a vydání. Podle Lukáše Motyčky z katedry germanistiky bylo první vydání německého originálu pro tehdejší německé obyvatele Olomouce velkou událostí. (MF Dnes | 5. a 9. 12.) **Jestli bude stejnou událostí i dnes pro ty české, ukáže čas.** ■ Podle specialistů z pedagogické fakulty má na kvalitu výuky ve školách vliv také to, jak žáci či studenti sedí. Tzv. „aktivní sezení“ – například na gymnastickém míči – má vliv nejen na držení těla, ale také na psychickou pohodu. (Lidové noviny | 1. 12.) **To vše pouze za předpokladu, že psychický stav žáka negativně neovlivňuje dospělá osoba pohybující se převážně v blízkosti tabule.** ■ Už po jedenácté začal(a) v Olomouci a na Univerzitě Palackého PAF. Přehlídka animovaného filmu nabídla vedle filmových projekcí, přednášek a prezentací také dílčí instalace, audiovizuální performance a výstavy. (Literární noviny, MF Dnes, Olomoucký deník, Právo | 3., 5., 6. a 7. 12.) **A my se můžeme přetrhout, abyste byli PAF z každého dalšího čísla Žurnálu. Pro letošek je to z naší strany všechno. Tak šťastné a veselé...**

